

Jan 9,1-12: Cestou uviděl Ježíš člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“ (To jméno znamená ‚Poslaný‘.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří jej dříve vídali žebrat, se ptali: „Není to ten, kdo tu sedával a žebral?“ Jedni říkali: „Je to on.“ Jiní pak: „Není, ale je mu podoben.“ On sám řekl: „Jsem to já.“ I řekli mu: „Jak to, že se ti otevřely oči?“ Odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, potřel mi oči a řekl mi: Jdi k Siloe a umyj se! Šel jsem tedy, umyl jsem se a vidím.“ Řekli mu: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“

Jan 9,13-34: Přivedou toho, který byl dříve slepý, k farizeům; toho dne, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla totiž sobota. Proto se ho farizeové znovu dotazovali, jak nabyl zraku. A on jim řekl: „Položil mi bláto na oči, umyl jsem se a vidím.“ Někteří z farizeů říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní naopak říkali: „Jak by mohl hříšný člověk činit taková znamení?“ A došlo mezi nimi k roztržce. Řekli tedy znovu tomu slepému: „Za koho ty jej pokládáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Židé nevěřili, že byl slepý a že prohlédl, dokud si nezavolali jeho rodiče a nezeptali se jich: „Je to váš syn, o němž říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že nyní vidí?“ Rodiče odpověděli: „Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Jak to, že nyní vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, také nevíme. Jeho se zeptejte, je dospělý, ať mluví sám za sebe!“ To řekli jeho rodiče, protože se báli Židů, neboť Židé se již usnesli, aby ten, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagógy. Proto řekli jeho rodiče: Je dospělý, zeptejte se ho! Zavolali tedy ještě jednou toho člověka, který byl dříve slepý, a řekli mu: „Vyznej před Bohem pravdu! My víme, že ten člověk je hříšník.“ Odpověděl: „Je-li hříšník, nevím; jedno však vím, že jsem byl slepý a nyní vidím.“ Řekli mu: „Co s tebou učinil? Jak ti otevřel oči?“ Odpověděl jim: „Již jsem vám to řekl, ale vy jste to nevzali na vědomí. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?“ Osopili se na něho: „Ty jsi jeho učedník, ale my jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.“ Ten člověk jim odpověděl: „To je právě divné: Vy nevíte, odkud je – a otevřel mi oči! Víme, že hříšníky Bůh neslyší; slyší však toho, kdo ho ctí a činí jeho vůli. Co je svět světem, nebylo slýcháno, že by někdo otevřel oči slepého od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nemohl by nic takového učinit.“ Odpověděli mu: „Celý ses narodil v hříchu, a nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho.

Jan 9,35-41: Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Vidíš ho; je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane,“ a padl před ním na kolena. Ježíš řekl: „Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí.“ Farizeové, kteří tam byli, to slyšeli a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, hřích byste neměli. Vy však říkáte: Vidíme. A tak zůstáváte v hříchu.“

Téma: Bez světla vidíme jen tmu

Příběh o slepém člověku od narození, který prohlédl, můžeme chápat v doslovném významu. Ježíš uzdravuje neslychaným způsobem. Jak moc bychom přáli našemu slepému Pavlovi, který tu občasně přespává, aby ho takové uzdravení potkalo. Ježíš otevírá zrak v duchovním smyslu. Takové uzdravování se už týká nás všech. Vyvádí nás z duchovní tmy, možná i osamocení, do světla Boží lásky. Já jsem světlo světa, říká Ježíš.

Ježíšovu uzdravení slepého předchází úvahy učedníků: „Kdo zhřešil? On, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý? Jak mohl zhřešit, když se již slepý narodil? Ve Starém zákoně jsou názory, že nemoc je důsledkem hříchu. I nás zbytky tohoto uvažování provázejí. Příběh nás upozorňuje, že nemusíme být hříšní my ani naši blízcí a přesto se nám něco špatného stane. Ježíš se těmito úvahami vůbec nezabývá, ale jde mu o pomoc druhému, o konání dobra. Říká: „Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.“ Tomu odporuje naše běžná skutečnost. Co nestihneme přes den, doháníme často v noci. Jsou ale lidé, kteří pracují, ba musí pracovat v noci, jako třeba lékaři, umělci i policisté. Avšak v noci, o níž mluví Ježíš, se opravdu pracovat nedá. Tou nocí Ježíš myslí ukončení pozemského života, temnotu smrti, svou vlastní smrt. Pak už nelze nic udělat. Co můžeme a máme udělat, to lze udělat během tohoto života. Člověk může mnoho dobrého v průběhu svého života vykonat.

Schopnost vidění je důležitá. Pomáhají nám dnes kvalitní brýle, dokonce operace očí. Ale pozor. Vidění není bez světla. Bez světla vidíme jen tmu. Když by kolem nás byla tma, pak nám sebelepší zrak nepomůže. Stejně nic neuvidíme. Světlo způsobuje, že vidíme. A tím světlem je v duchovním smyslu Ježíš. On říká: „Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ Žít s Ježíšem, v jeho přítomnosti, v jeho Duchu - znamená žít ve světle a mít dobrý duchovní zrak, vidět. I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. (Ef 5.8-10)